

Kdo ve skutečnosti stojí za Světovým ekonomickým fórem a Klausem Schwabem? (AUDIO CZ, 54 min + Přepis)

- CZ24 News | 7. ledna 2023

Světové ekonomické fórum nebylo pouhým nápadem Klause Schwaba, ale ve skutečnosti se zrodilo z harvardského programu financovaného CIA pod vedením Henryho Kissingera a prosazeného Johnem Kennethem Galbraithem a „skutečným“ doktorem Divnoláskou, Hermanem Kahnem. Toto je ohromující příběh skutečných mužů, kteří naverbovali Klause Schwaba, pomohli mu vytvořit Světové ekonomické fórum a naučili ho přestat se bát a milovat bombu.

Originál článku publikován [ZDE](#): 10. března 2022

Světové ekonomické fórum nebylo pouhým nápadem Klause Schwaba, ale ve skutečnosti se zrodilo z harvardského programu financovaného CIA pod vedením Henryho Kissingera a prosazeného Johnem Kennethem Galbraithem a „skutečným“ doktorem Divnoláskou, Hermanem Kahnem. Toto je ohromující příběh skutečných mužů, kteří naverbovali Klause Schwaba, pomohli mu vytvořit Světové ekonomické fórum a naučili ho přestat se bát a milovat bombu.

Historie Světového ekonomického fóra byla zpracována tak, aby se zdálo, že tato organizace je výhradně evropským výtvozem, ale není tomu tak. Klaus Schwab měl ve skutečnosti k dispozici elitní americký politický tým, který mu pomáhal při vytváření této globalistické organizace se sídlem v Evropě. Pokud máte slušné znalosti o [historii Klause Schwaba](#), víte, že v 60. letech navštěvoval Harvard, kde se seznámil s tehdejší profesorem Henrym A. Kissingerem, mužem, s nímž Schwaba pojilo celoživotní přátelství. Ale stejně jako většina informací z analýz Světového ekonomického fóra v učebnicích dějepisu, ani to, co vám bylo řečeno, není úplný příběh. Ve skutečnosti Kissinger Schwaba naverbuje na mezinárodním semináři na Harvardu, který financovala americká Ústřední zpravodajská služba (CIA). Přestože toto financování bylo odhaleno v roce, kdy Klaus Schwab Harvard opustil, zůstalo toto spojení v podstatě nepovšimnuto – až doposud.

Z mého průzkumu vyplývá, že Světové ekonomické fórum není evropským výtvozem. Ve skutečnosti se jedná o operaci, která pochází od velikánů veřejné politiky z Kennedyho, Johnsonova a Nixonova období americké politiky; všichni měli vazby na Radu pro mezinárodní vztahy (CFR) a s ní spojené hnutí „Kulatý stůl“, přičemž podpůrnou roli hrála Ústřední zpravodajská služba (CIA).

Byli zde tři nesmírně mocní a vlivní muži, mezi nimi i Kissinger, kteří měli Klause Schwaba vést ke konečnému cíli, jímž byla úplná globální nadvláda amerického impéria prostřednictvím vytváření sociální a hospodářské politiky. Dva z těchto mužů navíc stáli u zrodu stále přítomné hrozby globální termonukleární války. Na základě zkoumání těchto mužů v širším kontextu geopolitiky daného období ukážu, jak se jejich cesty v 60. letech zkrížily a spojily, jak naverbovali Klause Schwaba prostřednictvím programu financovaného CIA a jak byli skutečnou hnací silou vzniku Světového ekonomického fóra.

Henry A. Kissinger

[Heinz Alfred Kissinger](#) se narodil 27. května 1923 v Bavorsku manželům Paule a Louisovi Kissingerovým. Rodina byla jednou z mnoha židovských rodin prchajících před pronásledováním v Německu a v roce 1938 přišla do Ameriky. Kissinger si v patnácti letech změnil křestní jméno na Henry, když se po krátké emigraci do Londýna dostal do Ameriky. Jeho rodina se zpočátku usadila na horním Manhattanu a mladý Henry Kissinger navštěvoval střední školu George Washingtona. V roce 1942 se Kissinger zapsal na City College of New York, ale počátkem roku 1943 byl odveden do americké armády. Dne 19. června 1943 se Kissinger stal naturalizovaným občanem USA. Brzy byl přidělen k 84. pěší divizi, kde byl naverbován legendárním [Fritzem Kraemerem](#), aby pracoval ve vojenské zpravodajské jednotce divize. Kraemer bojoval po Kissingerově boku během bitvy v Ardenách a později se stal mimořádně vlivným činitelem v americké politice v poválečném období a ovlivnil budoucí politiky, například Donalda Rumsfelda. Henry Kissinger v roce 2020 v článku pro časopis *New Yorker* nazvaném [The Myth of Henry Kissinger \(Mýtus Henryho Kissingera\)](#) označil Kraemera za člověka, který měl „největší vliv na mé dospívání“.

Autor článku [Thomas Meaney](#) popisuje Kraemera jako:

„Nietzscheánský ohnivec až sebeparodik – nosil monokl na zdravém oku, aby jeho slabé oko lépe fungovalo – Kraemer tvrdil, že na konci výmarských let bojoval v ulicích s komunisty i nacistickými hnědými košilemi. Měl doktorát z politologie a mezinárodního práva a před útekem do USA v roce 1939 udělal slibnou kariéru ve Společnosti národů. Varoval Kissingera, aby nenapodoboval „chytré“ intelektuály a jejich nekrvavé analýzy nákladů a přínosů. Věřil, že Kissinger je „hudebně naladěný na dějiny“, a řekl mu: „Jen když nebudete „kalkulovat“, budete mít skutečnou svobodu, která vás odlišuje od malých lidí.““

Henry Kissinger, Klaus Schwab a Ted Heath na výročním zasedání Světového ekonomického fóra v roce 1980

Během druhé světové války, kdy Kissinger sloužil v americké kontrarozvědce, byl povýšen do hodnosti seržanta a po vyhlášení míru sloužil mnoho let v záloze vojenské rozvědky. Během tohoto období Kissinger převzal vedení týmu, který pátral po důstojnících gestapa a dalších nacistických

představitelích, kteří byli označeni za „sabotéry“. Po válce, v roce 1946, byl Kissinger přerážen k výuce na Evropské velitelské zpravodajské škole, kde působil i v civilu po oficiálním odchodu z armády.

V roce 1950 Kissinger dokončil studium politických věd na Harvardu, kde studoval pod vedením [Williama Yandella Elliotta](#), který se nakonec stal politickým poradcem šesti amerických prezidentů a mimo jiné byl také mentorem Zbigniewa Brzezinského a Pierra Trudeaua. Yandell Elliott spolu s mnoha svými hvězdnými žáky sloužil jako [klíčový spojovací článek](#) mezi americkým národněbezpečnostním establishmentem a britským hnutím „kulatého stolu“, které ztělesňovaly organizace jako Chatham House ve Spojeném království a Rada pro mezinárodní vztahy ve Spojených státech. Snažili se také prosadit globální mocenské struktury sdílené Velkým Byznysem, politickou elitou a akademickou obcí. Kissinger pokračoval ve studiu na Harvardu a získal na této prestižní univerzitě magisterský a doktorský titul, ale již se také snažil vybudovat si kariéru ve zpravodajských službách a v tomto období údajně [usiloval o nábor jako špión FBI](#).

V roce 1951 byl Kissinger zaměstnán jako konzultant armádního [Úřadu pro výzkum operací](#), kde byl vyškolen v různých formách psychologické války. Toto povědomí o psyops se odrazilo v jeho doktorské práci z tohoto období. Jeho práce o Vídeňském kongresu a jeho důsledcích se v úvodu odvolávala na termonukleární zbraně, což také učinilo jinak nudnou práci o něco zajímavější. V roce 1954 Kissinger doufal, že se stane mladším profesorem na Harvardu, ale místo toho tehdejší děkan Harvardu McGeorge Bundy – další žák Williamu Yandella Elliotta – doporučil Kissingera do [Rady pro mezinárodní vztahy](#) (CFR). V CFR měl Kissinger začít řídit studijní skupinu pro jaderné zbraně. V letech 1956-1958 se Kissinger stal také ředitelem speciálních studií pro [Rockefeller Brothers Fund](#) (David Rockefeller byl v tomto období viceprezidentem CFR) a dále řídil několik skupin, které vypracovávaly zprávy o národní obraně, jež si získaly mezinárodní pozornost. V roce 1957 se Kissinger stal vůdčí osobností establishmentu v oblasti termonukleární války, když vydal knihu [Nuclear Weapons and Foreign Policy \(Jaderné zbraně a zahraniční politika\)](#), kterou pro Radu pro mezinárodní vztahy vydalo nakladatelství Harper & Brothers.

V prosinci 1966 oznámil náměstek ministra zahraničí pro evropské záležitosti John M. Leddy vytvoření [22členného panelu](#) poradců, který měl pomoci „utvářet evropskou politiku“. Mezi pěti nejvýznamnějšími aktéry tohoto panelu poradců patřili: Henry A. Kissinger zastupující Harvard, [Robert Osgood](#) z washingtonského Centra pro výzkum zahraniční politiky (financovaného z Fordových, Rockefellerových a Carnegieho peněz), [Melvin Conant](#) z Rockefellerovy Standard Oil, [Warner R Schilling](#) z Kolumbijské univerzity a [Raymond Vernon](#), který byl rovněž z Harvardu. Mezi dalšími lidmi v panelu byli čtyři členové Rady pro mezinárodní vztahy, [Shepard Stone](#) z Fordovy nadace a zbytek tvořila směsice zástupců předních amerických univerzit. Vytvoření tohoto panelu by se dalo považovat za položení příslovečného základního kamene označujícího záměr americké větve establishmentu „Kulatého stolu“ vytvořit organizaci, jako je Světové ekonomické fórum, v níž by angloameričtí imperialisté formovali evropskou politiku podle svých představ.

Poválečná Evropa se nacházela v důležité fázi svého vývoje a mocné americké impérium začalo vidět příležitosti v obrodě Evropy a v rodící se identitě její mladé generace. Koncem prosince 1966 měl být Kissinger jedním z devěťadvaceti „[amerických autorit pro Německo](#)“, které podepsaly prohlášení, že „nedávné zemské volby v západním Německu nenaznačují znovuzrození nacismu“. Dokument, který podepsal i takový Dwight Eisenhower, měl signalizovat, že Evropa začíná znovu, a měl začít dávat hrůzy evropských válek do minulosti. Na tvorbě zmíněného dokumentu se podíleli někteří lidé, kteří již ze zahraničí ovlivňovali evropskou politiku zvenčí. Pozoruhodné je, že jedním z podpisů vedle Kissingera a Eisenhowera byl [profesor Hans J. Morgenthau](#), který v té době rovněž zastupoval Radu pro mezinárodní vztahy. Morgenthau se proslavil článkem nazvaným [Vědecký člověk versus politika moci](#), v němž se vyslovil proti „přílišnému spoléhání se na vědu a techniku jako na řešení politických a sociálních problémů“.

V únoru 1967 se Henry Kissinger zaměřil na evropskou politiku, která byla příčinou století válek a politických zmatků na kontinentu. V článku nazvaném [Fullerovo vyšetřování](#), otištěném v *New York Times*, Kissinger uvedl, že práce Raymonda Arona – [Mír a válka. Teorie mezinárodních vztahů](#), některé z těchto problémů napravila.

V tomto článku Kissinger píše:

„Ve Spojených státech je národní styl pragmatický; tradice až do druhé světové války byla převážně izolacionistická; přístup k míru a válce byl spíše absolutní a legalistický. Americké spisy o zahraniční politice se obecně dělí do tří kategorií: analýzy konkrétních případů nebo historických epizod, nabádání ospravedlňující větší účast v mezinárodních záležitostech nebo odpor proti ní a zkoumání právních základů světového řádu.“

Bylo zřejmé, že profesor Henry A. Kissinger považoval americkou účast na vytváření evropské politiky za zásadní pro budoucí mír a stabilitu ve světě. V té době Kissinger působil na Harvardské univerzitě v Cambridge ve státě Massachusetts. Zde si Henryho Kissingera všiml budoucí zakladatel Světového ekonomického fóra, mladý Klaus Schwab.

Kissinger [byl výkonným ředitelem](#) Mezinárodního semináře, což Schwab často zmiňuje, když vzpomíná na své působení na Harvardu. Dne 16. dubna 1967 mělo být oznámeno, že různé harvardské programy dostávaly finanční prostředky od Ústřední zpravodajské služby (CIA). Patřilo mezi ně i [financování Mezinárodního semináře Henryho Kissingera ve výši 135 000 dolarů](#), přičemž Kissinger tvrdil, že nevěděl, že toto financování pochází od americké zpravodajské agentury. Zapojení CIA do financování Kissingerova mezinárodního semináře bylo odhaleno ve zprávě [Humphreyho Doermanna](#), asistenta Franklina L. Forda, který byl děkanem Fakulty umění a vědy. Zpráva Humphreyho Doermanna, napsaná v roce 1967, se soustředila pouze na financování CIA v letech 1961 až 1966, ale Kissingerův mezinárodní seminář, který získal nejvíce finančních prostředků ze všech harvardských programů financovaných CIA, měl probíhat ještě v roce 1967. Klaus Schwab přišel na Harvard v roce 1965.

Dne 15. dubna 1967 zveřejnil list The Harvard Crimson článek o Doermannově zprávě, jehož autor nebyl uveden a v němž se uvádělo: „S pomocí nebyly spojeny žádné závazky, takže vláda nemohla přímo ovlivňovat výzkum ani bránit zveřejnění jeho výsledků.“ Tento odmítavý článek, nazvaný [Finanční vazby CIA](#), je nonšalantně uzavřen konstatováním: „V každém případě, kdyby univerzita odmítla přijímat výzkumné granty CIA, stínová agentura by neměla problém směřovat své nabídky prostřednictvím jiné dohody.“ (dohoda je slovní hříčka, která znamená formu zpravodajství).

Důkazy ukazují, že Klaus Schwab byl Kissingerem naverbován do jeho kruhu imperialistů „Kulatého stolu“ prostřednictvím programu financovaného CIA na Harvardově univerzitě. Navíc rok, kdy absolvoval studium, měl být také rokem, kdy se ukázalo, že šlo o program financovaný CIA. Tento seminář financovaný CIA Schwaba seznámil s mimořádně dobře propojenými americkými politiky, kteří mu pomohli vytvořit to, co se stalo nejmocnějším evropským veřejněpolitickým institutem, Světové ekonomické fórum.

V roce 1969 se Kissinger stává šéfem Rady národní bezpečnosti USA, jejíž [význam](#) během své vlády „[zvysuje](#)“ úřadující prezident Richard Nixon. Od 2. prosince 1968 do 3. listopadu 1975 byl Kissinger asistentem prezidenta pro otázky národní bezpečnosti a od 22. září 1973 současně zastával funkci [ministra zahraničí Richarda Nixona](#). Kissinger dominoval tvorbě zahraniční politiky USA v Nixonově éře a systém, který přinesl do Rady národní bezpečnosti, se snažil spojit prvky systémů zavedených předtím Eisenhowerem a Johnsonem.

Henry Kissinger, který byl v předchozích dvou desetiletích jedním z těch, kdo vytvářel napětí mezi termonukleárními mocnostmi, měl nyní v Nixonově období působit jako „mírotvorce“. Měl se zaměřit na evropskou roztržku a usilovat o uvolnění napětí mezi Západem a Ruskem. Vyjednal [rozhovory o omezení strategických zbraní](#) (které vyvrcholily smlouvou SALT I) a [smlouvu o protiraketové obraně](#). Kissinger se snažil znovu prosadit jako důvěryhodný státník a diplomat.

Ve druhém funkčním období vlády prezidenta Richarda Nixona se jejich pozornost soustředila na vztahy se západní Evropou. Richard Nixon označil rok 1973 za „[rok Evropy](#)“. Spojené státy se zaměřily na podporu států [Evropského hospodářského společenství \(EHS\)](#), které se počátkem 70. let staly ekonomickými soupeři USA. Kissinger se chopil koncepce „roku Evropy“ a prosazoval program nejen ekonomických reforem, ale také argumentoval posílením a oživením toho, co považoval za „[upadající sílu](#)“, tedy Organizace Severoatlantické smlouvy (NATO). Po celé toto období Kissinger rovněž prosazoval globální správu věcí veřejných.

O několik let později Henry Kissinger vystoupil na konferenci Světového ekonomického fóra v roce 1980 s úvodním projevem, v němž [elitám v Davosu řekl](#): „Poprvé v historii je zahraniční politika skutečně globální“.

John K. Galbraith

John Kenneth Galbraith (často označovaný jako Ken Galbraith) byl kanadsko-americký ekonom, diplomat, veřejný činitel a harvardský intelektuál. Jeho vliv na americké dějiny je mimořádný a důsledky jeho působení jen na konci 60. let 20. století pociťuje celý svět dodnes. V září 1934 Galbraith zpočátku [nastoupil na Harvardovu univerzitu](#) jako instruktor s platem 2 400 dolarů ročně. V roce 1935 byl jmenován vychovatelem v [Domě Johna Winthropa](#) (obecně známém jako Winthrop House), který je jedním z dvanácti vysokoškolských kolejí na Harvardově univerzitě. V témže roce se jedním z jeho prvních studentů stane Joseph P. Kennedy mladší, a o dva roky později, v roce 1937, přijde John F. Kennedy. Krátce poté se Kanadán Galbraith stane 14. září 1937 naturalizovaným občanem USA. O tři dny později se ožení se svou partnerkou [Catherine Merriam Atwaterovou](#), ženou, která o několik let dříve studovala na Mnichovské univerzitě. Tam bydlela na stejném internátě jako [Unity Mitfordová](#), jejímž přítelem byl Adolf Hitler. Po svatbě Galbraith hodně cestoval po východní Evropě, Skandinávii, Itálii, Francii, ale také po Německu. Galbraith strávil rok jako vědecký pracovník na univerzitě v Cambridgi u slavného ekonoma [Johna Maynarda Keynesa](#), ale Keynesův náhlý infarkt ho přesvědčil, aby místo toho studoval v Německu. V létě 1938 Galbraith studoval německou pozemkovou politiku za Hitlerovy vlády.

Následujícího roku se Galbraith zapletl do tzv. „[aféry Walsh-Sweezy](#)“ – celostátního skandálu dvou radikálních instruktorů, kteří byli propuštěni z Harvardu. Galbraithovo spojení s touto aférou mělo za následek, že mu nebylo prodlouženo jmenování na Harvardu.

Záběr z Galbraithova rozhovoru s Charlie Rosem

Galbraith se nechal přeradit na Princetonskou univerzitu, kde brzy poté přijal pozvání [Národní rady pro plánování zdrojů](#), aby se stal členem komise pro přezkoumání výdajů a programů zaměstnanosti New Deal. V rámci tohoto projektu se poprvé setkává s Franklinem D. Rooseveltem. V roce 1940, kdy Francie padla do rukou nacistických vojsk, se Galbraith na žádost ekonomického poradce FDR Lauchlina Curryho připojil k zaměstnancům Poradního výboru pro národní obranu. Ačkoli byl tento výbor rychle rozpuštěn, Galbraith byl brzy jmenován do [Úřadu pro správu cen](#) (OPA), kde vedl oddělení pověřené kontrolou cen. Z OPA byl propuštěn 31. května 1943. Časopis *Fortune* se snažil Galbraitha ulovit již od roku 1941 a brzy ho získal do svých řad jako spisovatele.

K největšímu posunu v Galbraithově zájmu došlo v roce 1945, den po Rooseveltově smrti. Galbraith odjel z New Yorku do Washingtonu, odkud byl řádně vyslán do Londýna, aby převzal funkci ředitele divize [United States Strategic Bombing Survey](#), jejímž úkolem bylo vyhodnotit celkové ekonomické dopady válečného bombardování. V době jeho příjezdu do Flensburgu se již Německo formálně vzdalo spojeneckým silám a Galbraithův původní úkol se změnil. Doprovázela George Balla a podílel se na výslechu Alberta Speera. Tímto jediným krokem se Galbraith změnil z politického poradce, který se zabýval statistikami a prognózami týkajícími se cen, na spoluvyšetřovatele vysoce postaveného nacistického válečného zločince. Speer zastával za války různé důležité funkce, mimo jiné byl [říšským ministrem zbrojení a válečné výroby](#), jedním z klíčových mužů, kteří stáli za organizací, údržbou a vyzbrojováním všech složek nacistického [Wermachtu](#).

Brzy poté byl Galbraith vyslán do Hirošimy a Nagasaki, aby zhodnotil následky bombardování. V lednu 1946 se John Kenneth Galbraith podílel na jednom z rozhodujících okamžiků americké ekonomické historie. Zúčastnil se zasedání [Americké ekonomické asociace](#) v Clevelandu, kde spolu s Edwardem Chamberlinem z Harvardu a Clarencem Ayresem z Texasu debatoval s [Frankem Knightem](#) a dalšími předními zastánci klasické ekonomie. Tato událost znamenala nástup [keynesiánské ekonomie](#), která se stala dominantní v poválečné Americe.

V únoru 1946 se Galbraith vrátil do Washingtonu, kde byl jmenován ředitelem Úřadu pro politiku hospodářské bezpečnosti. Zde byl Galbraith v září 1946 pověřen vypracováním projevu pro [ministra](#)

[zahraničí Williama Byrnesa](#), v němž nastínil americkou politiku vůči obnově Německa, demokratizaci a případnému přijetí do OSN. Galbraith, který se postavil proti skupině politiků v té době označovaných jako „[studení bojovníci](#)“, v říjnu 1946 na svou funkci rezignoval a vrátil se do časopisu *Fortune*. V téže roce mu byla udělena Prezidentská medaile svobody. V roce 1947 Galbraith spoluzaložil organizaci [Američané za demokratickou akci](#) ([Americans for Democratic Action](#)) spolu s dalšími osobnostmi, jako byli Eleanor Rooseveltová, Arthur Schlesinger mladší a Ronald Reagan. V roce 1948 se Galbraith vrátil na Harvard jako lektor zemědělského lesnictví a politiky využívání půdy. Brzy poté byl na Harvardu jmenován profesorem.

V roce 1957 se Galbraith začal sbližovat se svým bývalým studentem [Johnem F. Kennedym](#), který byl v té době mladším senátorem za Massachusetts. V následujícím roce JFK veřejně prohlásil, že Galbraith je „Phileas Fogg akademického světa“, poté co obdržel výtisk Galbraithovy knihy *Cesta do Polska a Jugoslávie*, kde zblízka zkoumal socialistické plánování. V roce 1958 také Galbraith vydal knihu „*The Affluent Society*“, která se setkala s velkým ohlasem kritiky a v níž zavedl termíny jako „konvenční moudrost“ a „efekt závislosti“. V této době [se Galbraith stal](#) vedoucím katedry ekonomie Paula M. Warburga na Harvardu. Na této pozici se poprvé setkal s mladým Klausem Schwabem.

V roce 1960 se John Kenneth Galbraith stal ekonomickým poradcem Kennedyho kampaně. Po Kennedyho zvolení prezidentem začal Galbraith pracovat v nové administrativě a proslavil se jako člověk, který doporučil [Robertu S. McNamaru](#) na post ministra obrany. V roce 1961 Kennedy jmenoval [Galbraitha velvyslancem v Indii](#) a později v tomto roce Galbraith na prezidentův příkaz odcestoval do Vietnamu, aby podal druhý názor na [Taylorovu-Rostowovu zprávu](#). Na Galbraithovu radu začal Kennedy stahovat vojáky z Vietnamu.

V roce 1963 se Galbraith vrátil do Spojených států a odmítl Kennedyho nabídku na velvyslanecký post v Moskvě, aby se mohl vrátit na Harvard. V den, kdy byl Kennedy zavražděn, byl Galbraith v New Yorku s vydavatelkou *listu Washington Post* Katharine Grahamovou. Galbraith odjížděl přímo do Washingtonu a byl to právě on, kdo vypracoval původní verzi projevu nového prezidenta na společném zasedání Kongresu. Rok po atentátu na Kennedyho se Galbraith vrátil na Harvard, aby připravil slavný a velmi populární kurz společenských věd, který vyučoval po celé následující desetiletí. Stále si udržel pozici poradce prezidenta Johnsona, ale zbytek roku strávil psaním svých posledních akademických časopisů výhradně v oblasti ekonomie.

V roce 1965 se Galbraith stále hlasitěji stavěl proti válce ve Vietnamu a psal projevy a dopisy prezidentovi. Tento rozkol mezi Galbraithem a Johnsonem přetrvával, Galbraith se nakonec stal předsedou organizace Američané za demokratickou akci a zahájil celostátní kampaň proti válce ve Vietnamu s názvem „[Vyjednávání teď!](#)“. V roce 1967 se rozkol mezi Galbraithem a Johnsonem ještě prohloubil, když Galbraith přesvědčil senátora [Eugena McCarthyho](#), aby v nadcházejících primárních volbách kandidoval proti Johnsonovi. Robert F. Kennedy také doufal, že Galbraitha získá do své vlastní kampaně, ale přestože si Galbraith vytvořil blízké pouto se zesnulým Johnem F. Kennedym, osobitý styl Roberta F. Kennedyho mu nebyl příliš po chuti.

Koncem 60. let 20. století byli John K. Galbraith a Henry A. Kissinger považováni za jedny z nejvýznamnějších amerických přednášejících, autorů a pedagogů. Oba byli také velikány na Harvardu, Galbraith jako profesor ekonomie Paula M. Warburga a Kissinger jako profesor vlády, a oba muži se zaměřovali na tvorbu zahraniční politiky jak pro Ameriku, tak pro vznikající novou Evropu. Dne 20. března 1968 bylo oznámeno, že Kissinger a Galbraith budou prvními řečníky jarního zasedání [takzvaného cyklu Mandevillových přednášek](#), které se mělo konat na Kalifornské univerzitě v San Diegu. Galbraithův projev se jmenoval „Zahraniční politika: Chladný nesouhlas“, zatímco Kissingerův projev se jmenoval „Amerika a Evropa: Nový vztah“.

Kissinger seznámil Klause Schwaba s Johnem Kennethem Galbraithem na Harvardu a na sklonku 60. let Galbraith pomohl Schwabovi uskutečnit Světové ekonomické fórum. [Galbraith](#) spolu s Hermanem Kahnem [odletěl do Evropy](#), aby pomohl Schwabovi přesvědčit evropskou elitu, aby projekt podpořila. Na prvním Evropském manažerském sympoziu/fóru (původní název WEF) měl být John Kenneth Galbraith [hlavním řečníkem](#).

Herman Kahn

Herman Kahn se narodil 15. února 1922 v Bayonne ve státě New Jersey Yettě a Abrahamovi Kahnovým. Vyrůstal v Bronxu v židovském prostředí, ale později se stal ateistou. V průběhu 50. let 20. století psal Khan v Hudsonově institutu různé zprávy o koncepci a praktičnosti [jaderného odstrašování](#), které se následně staly oficiální vojenskou politikou. Sestavoval také zprávy pro oficiální slyšení, například pro [podvýbor pro radiaci](#). Právě v prvotní hysterii prvních let studené války Kahn dostal intelektuální a někteří by mohli říci i etický a morální prostor k „myšlení nemyslitelného“. Khan použil teorii her – studium matematických modelů strategických interakcí mezi racionálními subjekty – k válečnému hraní potenciálních scénářů a výsledků týkajících se termonukleární války.

V roce 1960 Kahn publikoval knihu [The Nature and Feasibility of War and Deterrence \(Povaha a proveditelnost války a odstrašení\)](#), která se zabývala riziky a následnými dopady termonukleární války. [Rand Corporation shrnuje](#) druhy odstrašení, o nichž se v Kahnově práci hovoří, jako: odstrašení od přímého útoku, použití strategických hrozeb k odstrašení nepřítele od velmi provokativních činů jiných než přímý útok na Spojené státy a činy, které jsou odstrašeny, protože potenciální agresor se obává, že obránce nebo jiní podniknou omezené akce, vojenské nebo nevojenské, aby se agrese stala nevyhodnou.

Herman Kahn (vlevo) s Geraldem Fordem a Donaldem Rumsfeldem

V následujícím roce vydává Princeton University Press poprvé zásadní dílo Hermana Kahna [O termonukleární válce](#). Tato kniha měla obrovský vliv na blízkou i vzdálenou budoucnost globální

politiky a přiměla americké politiky establishmentu k vytvoření zahraniční politiky, která byla speciálně zaměřena proti potenciálnímu nejhoršímu termonukleárnímu scénáři. Při vydání Kahnova děsivého díla izraelsko-americký sociolog a „komunitarista“ [Amitai Etzioni](#) prohlásil: „Kahn dělá pro jaderné zbraně to, co zastánci volné lásky pro sex: otevřeně mluví o činech, o kterých si ostatní šeptají za zavřenými dveřmi.“

Khanovy složité teorie byly často chybně parafrázovány, většinu jeho prací nelze shrnout do jedné či dvou vět, což je příznačné i pro jeho myšlenky týkající se termonukleární války. Kahnův výzkumný tým studoval množství různých scénářů, neustále se vyvíjející dynamický multipolární svět a mnoho neznámých.

Kniha O termonukleární válce měla okamžitý a trvalý dopad nejen na geopolitiku, ale i na kulturu, což se během několika let projevilo i ve velmi slavném filmu. V roce 1964 byla do kin uvedena klasika Stanleyho Kubricka [Doktor Divnoláska](#) a od okamžiku uvedení do kin a dodnes je Khan označován za *skutečného* doktora Divnolásku. Když byl Khan dotázán na toto srovnání, řekl časopisu Newsweek: „Kubrick je můj přítel. Řekl mi, že Dr. Divnoláska jsem neměl být já.“ Jiní by však poukázali na mnoho podobností mezi klasickou postavou Stanleyho Kubricka a skutečným životem Hermana Kahna.

V eseji pro Radu pro mezinárodní vztahy z července 1966 s názvem [Naše alternativy v Evropě](#) Kahn uvádí:

„Dosavadní politika USA se obecně zaměřovala na politickou a ekonomickou, ale i vojenskou integraci či sjednocení západní Evropy jako prostředku evropské bezpečnosti. Někteří považovali sjednocení za krok k politické jednotě Západu jako celku, nebo dokonce světa. Dosažení nějaké kvalifikovanější formy integrace nebo federace Evropy a Evropy s Amerikou bylo tedy rovněž považováno za vnitřně žádoucí cíl, zejména proto, že národní rivalita v Evropě byla považována za zásadně rozvratnou sílu moderních dějin; proto je její potlačení nebo přizpůsobení se širšímu politickému rámci nezbytné pro budoucí stabilitu světa.“

Toto prohlášení naznačuje, že preferovaným řešením budoucích vztahů mezi Evropou a Amerikou bylo vytvoření Evropské unie. Ještě výhodnější se Kahnovi zdála myšlenka vytvoření jednotného amerického a evropského super státu.

V roce 1967 napsal Herman Kahn jedno z nejvýznamnějších futuristických děl 20. století, [Rok 2000: Rámec pro spekulace o příštích třiatřiceti letech](#). V této knize, jejímž spoluautorem byl Anthony J. Wiener, Khan a spol. předpověděli, kde se budeme technologicky nacházet na konci tisíciletí. Krátce po Kahnově knize Rok 2000 však vyšel ještě jeden dokument, který vznikl současně. Tento dokument s názvem *Pomocná pilotní studie pro výzkumný program vzdělávací politiky: Závěrečná zpráva*, měl zmapovat, jak dosáhnout budoucí společnosti, kterou Kahn ve své práci Rok 2000 předpokládal.

V části nazvané „[Speciální vzdělávací potřeby osob s rozhodovací pravomocí](#)“ se uvádí: „Mělo by se velmi vážně uvažovat o tom, že je žádoucí, aby osoby s rozhodovací pravomocí byly výslovně vzdělávány, aby byly schopny lépe plánovat osud národa nebo uskutečňovat plány formulované prostřednictvím demokratičtějšího procesu. Jedním z aspektů tohoto postupu by bylo vytvoření společného souboru pojmů, společného jazyka, společných analogií, společných odkazů...“. Dále v téže části uvádí, že: „V tomto ohledu je třeba se zaměřit na to, aby se v budoucnu vytvořily společné koncepce: „Univerzální přeučování v duchu humanistické tradice Evropy – přinejmenším pro její

ucelenou vedoucí skupinu – by mohlo být v mnoha ohledech užitečné.“

Když si prostudujete výše zmíněnou rétoriku a rozluštíte, co znamená, Herman Kahn v tomto dokumentu navrhuje rozvrátit demokracii tím, že jako potenciální vůdce vyškolí pouze určitou skupinu ve společnosti, přičemž těchto několik předem vybraných lidí, kteří jsou připravováni k moci, může určovat, jaké by měly být naše společné hodnoty jako společnosti. Možná by Herman Kahn souhlasil s programem Světového ekonomického fóra *Mladí globální lídři*, který je přesným projevem jeho původního návrhu.

V roce 1968 [se](#) Hermana Kahna jeden [reportér zeptal](#), co dělají v Hudsonově institutu. Odpověděl: „Vycházíme z Božího názoru. Prezidentova názoru. Velkého. Leteckého. Globálního. Galaktického. Nadpozemského. Prostorového. Celkového. Megalomanie je standardní riziko povolání.“ Poté se prý Herman Kahn zvedl ze židle, ukázal prstem k nebi a náhle vykřikl: „Megalomanie, zoom!“.

V roce 1970 odcestoval Kahn s Galbraithem do Evropy, aby podpořil nábor Klause Schwaba na první evropské manažerské sympozium. V roce 1971 Kahn seděl uprostřed pódia a sledoval hlavní projev Johna Kennetha Galbraitha na historicky prvním zasedání organizace, která se nakonec stala Světovým ekonomickým fórem.

V roce 1972 vydal Římský klub knihu „Meze růstu“, která varovala, že potřeby světové populace do roku 2000 překročí dostupné zdroje. Kahn strávil většinu svého posledního desetiletí argumentováním proti této myšlence. V roce 1976 Khan zveřejnil optimističtější pohled na budoucnost, knihu „[Příštích 200 let](#)“, která tvrdí, že potenciál kapitalismu, vědy, technologie, lidského rozumu a sebekázně je bezmezný. Kniha *Příštích 200 let* také odmítla zhoubnou [malthusiánskou ideologii](#) tím, že předpověděla, že zdroje planety nekladou hospodářskému růstu žádné meze, ale naopak, že lidé „vytvoří takové společnosti všude ve sluneční soustavě a možná i u hvězd“.

Tři Schwabovi mentoři

Kahn, Kissinger a Galbraith se stali třemi nejvlivnějšími lidmi v Americe v oblasti termonukleárního odstrašování, tvorby zahraniční politiky a veřejné politiky. Většina pozornosti těchto mužů se během jejich kariéry soustředila na Evropu a studenou válku. Jejich rozdílné role v dalších důležitých událostech tohoto období však mají všechny potenciál snadno odvést pozornost badatelů od jiných, podvrtnějších a dobře skrytých událostí.

Všichni tito tři mocní Američané byli různými způsoby propojeni, ale jedna zajímavá a pozoruhodná nit je spojuje zejména v období od roku 1966, kdy byla vytvořena [skupina 22](#) poradců pod Kissingerovým vedením, která měla pomoci „utvářet evropskou politiku“, až do roku 1971, kdy bylo založeno Světové ekonomické fórum. Všichni tři muži byli členy Rady pro mezinárodní vztahy (CFR), americké odnože angloamerického imperialistického hnutí „Kulatý stůl“. Kissinger měl na CFR [hluboké vazby](#), neboť byl do CFR přijat hned po ukončení studia. Galbraith [údajně](#) v roce 1972 „velmi veřejně“ [rezignoval na své členství](#) v CFR, když prohlásil, že CFR je nudná, a jednomu novináři řekl: „Většina jednání zahrnuje tak hlubokou banalitu, že jedinou otázkou, kterou vyvolávají, je, zda by je člověk měl absolvovat.“ Ačkoli není veřejně známo datum, kdy se Galbraith stal členem CFR, [psal pro její publikace](#) již od července 1958, kdy byla ve *Foreign Affairs*, oficiálním časopise CFR, otištěna jeho kniha „Soupeřící ekonomické teorie v Indii“. Khana bylo možné nalézt také při publikování některých jeho esejů prostřednictvím CFR, když v červenci 1966 napsal článek „[Our Alternatives in Europe](#)“ ([Naše alternativy v Evropě](#)) a v červenci 1968 „[If Negotiations Fail](#)“ ([Pokud jednání selžou](#)), oba v době, kdy pracoval jako oficiální poradce ministerstva zahraničí.

Tito tři mimořádně vlivní američtí intelektuálové se před rokem 1960 hluboce angažovali ve snaze pochopit problémy poválečné Evropy a zmapovat budoucnost válkou postiženého kontinentu. Galbraith hodně cestoval po Evropě, včetně studia politiky v Německu během Třetí říše, a po pádu Hitlerova Německa se Galbraith věnoval studiu sovětských systémů podobným způsobem. Galbraithův vliv na budoucího prezidenta Johna F. Kennedyho od útlého věku nelze bagatelizovat a Galbraith byl natolik silný, že JFK na jeho doporučení začal stahovat vojáky z Vietnamu. Když byl Kennedy v Dallasu zavražděn, Galbraith byl tím, kdo připravil úvodní projev nastupujícího prezidenta k národu, ale Galbraith byl brzy odsunut na vedlejší kolej. Během nepokojů v 60. letech se Galbraith sblížil s Henrym Kissingerem, oba muži byli profesory na Harvardu, členy CFR a oba měli stejný cíl – zajistit stabilitu Evropy, aby byl kontinent dobře chráněn před případnou sovětskou agresí.

Pro Galbraitha a Kissingera a také pro širší americký politický establishment byla Evropa hlavní hrozbou nejen pro globální stabilitu, ale také pro převládající americkou hegemonii obecně. Relativní stabilita v Evropě v poválečném období byla vnímána jako důsledek termonukleárního střetu a Kissinger tuto dynamiku od samého počátku identifikoval a začal se situací manipulovat ve prospěch americké nadvlády. Henry Kissinger nebyl sám, kdo se snažil pochopit složitou dynamiku ve vztahu k termonukleárnímu odstrašování a její vliv na tvorbu politiky. Herman Kahn byl ve stejném období vůdčí osobností termonukleárního strategického plánování a Kissingerova práce týkající se stejné problematiky od poloviny 50. let se s Kahnem mnohokrát zkřížila.

Kahn nabídl Kissingerovi něco, po čem touží všichni politici a tvůrci politik, schopnost relativně přesně předvídat budoucí události. Kahn byl skutečným prorokem, pokud jde o technologický pokrok nepříliš vzdálené budoucnosti, a jeho práce, ačkoli často stoické a zbavené lidských emocí, velmi dobře obstály ve zkoušce času. Kahnovy a Kissingerovy cíle se v polovině a na konci šedesátých let překrývaly, a protože Kahnovy odhady hrozeb v tomto období byly optimističtější, Kissinger považoval Kahnovu práci za zásadní v nabídce nové budoucnosti lidem na světě.

Henry Kissinger však ve své vizi budoucnosti nepředstavoval svobodnou a spravedlivou společnost, která společně postupuje do „odvážného nového světa“, ale spíše chtěl vytvořit obraz světa, který byl zkrešený jeho vlastní perspektivou, vycházející z establishmentu řízeného Radou pro mezinárodní vztahy. Ačkoli se Kissinger pokoušel přetvářet v opravdového státníka, pokračoval v podvracení nejen zahraničních demokratických procesů, ale také v podkopávání amerického systému v konečném důsledku ve prospěch globalistické agendy. Když Kissinger poprvé rozpoznal Schwaba jako potenciálního budoucího globalistického vůdce, tento relativně mladý Němec byl brzy představen Galbraithovi a Kahnovi. To se shodovalo s Kahnovou prací, v níž identifikoval potřebu speciálně vzdělávat jedince s vůdčím potenciálem odděleně od těch, kteří navštěvují převládající standardní vzdělávací modely.

Klaus Schwab při projevu na zahajovacím zasedání Světového ekonomického fóra, 1971

V roce, kdy Klaus Schwab opustil Harvard, ho oslovil [Peter Schmidheiny](#), který právě prodal Escher Wyss skupině Sulzer. Továrnu Escher Wyss v Ravensbergu za druhé světové války řídil [Schwabův otec Eugen Schwab](#) a podílel se na výrobě těžkých vodních turbín pro tajné nacistické atomové bomby. Schwab v jednom rozhovoru hovoří o okamžiku, kdy mu Schmidheiny zavolal: „Přišel jsi z Harvardu a znáš teď moderní metody řízení, pomoz nám s integrací.“ Schwab se v tomto okamžiku rozhodl, že se bude snažit o úspěch. Klaus se v tomto rozhovoru nezmíní o tom, že pomůže Sulzeru a Escheru Wyss spojit se, čímž vznikne nová společnost Sulzer AG. To je společnost, v níž Schwab působil jako ředitel a která dále porušovala mezinárodní právo tím, že pomáhala jihoafrickému režimu apartheidu v jeho [nelegálním programu termonukleárních bomb](#).

Klaus Schwab právě opustil sféru vlivu nejvýznamnějších odborníků na termonukleární válku a ještě týž rok po odchodu z Harvardu stanul v čele společnosti zabývající se šířením technologie termonukleárních bomb do despotických režimů.

Mnozí z nás, kteří nemapují děsivé scénáře vymírání, si možná myslí, že kdyby Jihoafrická republika s apartheidem získala v této chvíli atomovou bombu, byla by to jedna z nejhorších věcí, která by se mohla stát. Scénáře termonukleární katastrofy Hermana Kahna však vedly tohoto rotundního génia k přesvědčení, že pokud nedojde ke katastrofě, sabotáži nebo nehodě, žádná velká jaderná mocnost se v dohledné budoucnosti neodváží odpálit termonukleární zbraň jako akt agrese. Ve skutečnosti se myšlení establishmentu výrazně změnilo, a to až do té míry, že Herman Kahn a další radili, že [v určitých scénářích](#) může být jaderná mocnost, jako je Francie, významným přínosem pro bezpečnost v regionálním i celosvětovém měřítku a zároveň může přispět ke snížení výdajů USA na obranu.

Termonukleární válka už nebyla v politice strategické obrany vším a teprve na sklonku 60. let se ti samí lidé, kteří vyvolali strach z termonukleární apokalypsy, skutečně přestali bát a naučili se bombu milovat.

Upozornění: Omylní lidé před vámi

Je Klaus Schwab skutečným mozkiem vzniku Světového ekonomického fóra? Co si máme myslet o účasti CIA na semináři, který Kissinger využil k získání Schwaba? Byly skutečnými zakladateli organizace pro tvorbu globalistické politiky síly, které se skrývají za organizacemi jako Rada pro mezinárodní vztahy (CFR)? Mělo Světové ekonomické fórum jednoduše sjednotit Evropu? Nebo pak

mělo ve skutečnosti pokračovat ve sjednocování Evropy s Amerikou, následované zbývajících superstáty, do Nového světového řádu navrženého mocnými velikány Rady pro mezinárodní vztahy, jako jsou Kissinger, Khan a Galbraith?

Každý z těchto tří mocných mužů viděl ve Schwabovi odraz svých vlastních intelektuálních tužeb. Klaus se narodil ve druhé polovině téhož desetiletí, kdy začalo [technokratické hnutí](#), a pocházel z první generace, která prožila svá formativní léta v poválečném světě. Khanovy předpovědi budoucnosti nebyly jen cvičením v lidském úžasu, ale také projektem, jak tyto předpovědi co nejrychleji a bez ohledu na následky uskutečnit.

V roce 1964 se Klaus Schwab rozhodoval, jak naloží se svou kariérou. Bylo mu 26 let a hledal směr, který našel v rodině. Jeho otec Eugen Schwab byl za druhé světové války na špatné straně dějin a podílel se na nacistickém úsilí o výrobu atomové bomby. Eugen Schwab [svému synovi řekl](#), že jedinec na Harvardu bude moci skutečně vzkvétat. V rozděleném poválečném Německu se intenzivní strach, který pramenil ze stále se blížící a dobře dramatizované hrozby termonukleární války, stal každodenní součástí psychiky lidí. Harvard byl v té době dobře známý tím, že hrál ústřední roli při tvorbě politiky studené války zaměřené na evropské záležitosti, a Klaus Schwab se zařadil přímo mezi hlavní hybatele na scéně termonukleární katastrofy.

Během studia na Harvardu navštěvoval Schwab Kissingerův „mezinárodní seminář“, který byl financován CIA prostřednictvím známého prostředníka. Jeho prostřednictvím se Klaus Schwab seznámil se skupinou mužů, kteří se aktivně snažili ovlivňovat evropskou veřejnou politiku všemi možnými metodami, včetně využití strachu z blížící se jaderné zkázy. Ti okamžitě rozpoznali jeho potenciál natolik, že stáli po boku Schwaba po celou dobu zakládání Světového ekonomického fóra, přičemž Kahn, Kissinger a Galbraith tomuto projektu dodali zdánlivou důvěryhodnost. Pro Schwaba samotného nebylo snadné vysvětlit evropským elitám, co zamýšlí udělat, a tak [přivedl Kahna a Galbraitha](#) do Evropy, aby přesvědčili další důležité hráče, aby se stali součástí projektu. Galbraith měl být prvním hlavním řečníkem fóra a Kahnova přítomnost rovněž vzbudila značný zájem, ale druhé Světové ekonomické fórum by se bez přítomnosti větších jmen zadrhlo a Klaus Schwab věděl, že bude potřebovat něco, co by přilákalo davy na třetí ročník jeho fóra.

V roce 1972 vydal zakladatel Římského klubu [Aurelio Peccei](#) na objednávku Římského klubu svou kontroverzní knihu „[Meze růstu](#)“, která zastávala malthusiánský přístup k přelidnění. Tato kniha měla zpochybnit udržitelnost globálního hospodářského růstu a Peccei byl pozván Schwabem, aby [přednesl hlavní projev](#) na Světovém ekonomickém fóru v roce 1973. Tato riskantní PR strategie se Schwabovi a jeho organizaci vyplatila. Od té chvíle fórum nabývalo na velikosti, rozsahu a síle. Vše však začalo [kurzem financovaným CIA](#), který na Harvardu vedl Henry Kissinger.

Aurelio Peccei (zcela vpravo) na zasedání Římského klubu v Paříži v roce 1975

Schwab se stal více než jen technokratem. [Velmi hlasitě se vyjádřil o svém záměru](#) spojit svou fyzickou a biologickou identitu s technologií budoucnosti. Stal se živoucí karikaturou zloducha podobného zlému Bondovi, který pořádá tajné schůzky s elitami vysoko v horských chatách ve Švýcarsku. Nemyslím si, že obraz, který o Schwabovi máme, je náhodný. V poválečných letech došlo v západní kultuře k něčemu zcela ojedinělému, když vláda začala využívat mainstreamová média jako nástroj k cílení psychologických operací vojenského stupně na veřejnost. Vládnoucí establishment zjistil, že skloubení dramatických scénářů konfliktů s médii, jako je film, bude nesmírně užitečné, v některých případech téměř podobné vytváření samopropagandy. Filmy jako Dr. Divnolaska Stanleyho Kubricka byly fantastickým prostředkem k tomu, aby lidé pochopili absurditu plánování scénářů termonukleární katastrofy.

Pokud vás lidé vnímají jako všemocného zloducha, pak si možná nezískáte podporu obyčejných lidí, ale získáte si pozornost těch, kteří usilují o moc a bohatství, nebo jak by je nazval Klaus Schwab, „zainteresovaných stran“ ve společnosti. To je velmi důležité pochopit – projekce extrémního bohatství a moci přiláká a přivede „zainteresované strany“ společnosti ke stolu Světového ekonomického fóra. S těmito „stranami“ na palubě bude hlavní ideologický produkt Klausa Schwaba, [„kapitalismus zainteresovaných stran“](#), znamenat přesun moci od skutečných demokratických procesů k systému řízení malou, předem vybranou skupinou vedoucích pracovníků, kteří budou vyškoleni, [aby pokračovali v programu, který pro ně stanovila](#) předchozí generace, jak předpověděl Herman Kahn. Ti budou mít v rukou všechny karty, zatímco obyčejným lidem zůstanou jen iluzorní pseudodemokratické procesy, chudoba a neustálé absurdní psychologické operace, které nás všechny budou neustále rozptylovat. Klaus Schwab se brzy stal vším, čeho se Herman Kahn při svých

nejpesimističtějších předpovědích obával. Když Římský klub vypracoval zprávu „Meze růstu“, Herman Kahn její závěry vyvracel a brojil proti jejímu pesimismu, zatímco Klaus Schwab ji zároveň učinil ústředním bodem svých machinací a nechal jejího zakladatele vystoupit jako hlavního řečníka na svém fóru v Davosu.

Zdá se, že naše současná geopolitická situace se vrací zpět k dynamice Východu a Západu z dob studené války. V souvislosti s nedávnými událostmi na Ukrajině média hlavního proudu opět opakují jaderné výroky, které se zcela shodují s výroky před 60 až 70 lety. Domnívám se, že návrat k rétorice studené války má zcela zřejmý důvod – je to zcela zřejmá známka toho, že Klausovi Schwabovi a jeho podporovatelům došly nápady. Zdá se, že se vracejí ke geopolitickému paradigmatu, v němž se cítí bezpečněji a které především vyvolá masový strach z termonukleární války. Tento cyklus oplachování a opakování nastane vždy, jakmile ideologickému hnutí dojdou originální nápady. Klaus Schwab se od konce 60. let snaží vytvořit svět, který předpověděl Herman Kahn. Ale Kahnova vize budoucnosti, i když je docela přesná, je více než půl století stará. Schwabovo technokratické hnutí závisí na úspěšném vývoji inovativních technologií, které nás posunou směrem k vizi z velké části vyrobené v roce 1967. Stačí prostudovat přesnější [seznam Kahnových předpovědí](#) a zjistíte, že každá myšlenka, kterou Schwab prosazuje, je téměř výhradně založena na Kahnově „Roce 2000“ a na onom dokumentu vize toho, jak může vypadat naše budoucnost, předpovědi z konce 60. let. Zdá se však, že Schwab ignoruje, zatímco nám všem vnucuje tento futuristický program, že mnohé Kahnovy předpovědi byly také spojeny s varováním před nebezpečím, které vznikne v důsledku budoucího technologického pokroku.

Na sklonku života se zdá, že se Schwab zoufale snaží prosadit radikální futuristický program, který má zjevný potenciál globální katastrofy. Domnívám se, že Světové ekonomické fórum dosahuje maximální úrovně své expanze před svým nevyhnutelným kolapsem, protože nakonec se lidé, kteří milují svou vlastní národní identitu, postaví proti bezprostřednímu ohrožení svých specifických kultur a budou se bránit vládě globalistů. Jednoduše řečeno, nelze z každého udělat globalistu, bez ohledu na to, jak moc se vymývají mozky. Mezi národní svobodou a vládou globalistů existuje přirozený rozpor, který je činí zcela neslučitelnými.

Na závěr bych rád připomněl, že v roce, kdy Schwab opustil Harvard, napsal Herman Kahn něco mimořádně významného. Ve výše zmíněném [dokumentu Hudsonova institutu z roku 1967](#) s názvem *Pomocná pilotní studie pro výzkumný program vzdělávací politiky* Khan píše:

„Je stále jasnější, že naše technologické a dokonce i ekonomické úspěchy jsou smíšeným požehnáním. Díky pokroku vznikají problémy, jako je hromadění, zvětšování a šíření zbraní hromadného ničení; ztráta soukromí a samoty; nárůst vládní a/nebo soukromé moci nad jednotlivci; ztráta lidského měřítka a perspektivy a dehumanizace společenského života nebo dokonce psychobiologického já; nárůst nebezpečných, zranitelných, klamavých nebo rozložitelných centralizací administrativních nebo technologických systémů; vytváření dalších nových schopností, které jsou ze své podstaty tak nebezpečné, že vážně hrozí jejich katastrofální zneužití; a urychlení změn, které jsou příliš rychlé nebo kataklyzmatické, než aby umožnily úspěšné přizpůsobení. Snad nejzásadnější jsou volby, které jsou příliš rozsáhlé, složité, důležité, nejisté nebo komplexní, než aby mohly být bezpečně ponechány na omylných lidech.“

AUTOR: Johnny Vedmore

[ZDROJ](#)

PREKLAD: otevrisvoumysl.cz